

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Christiano Pioqve Lectori, Salutem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

CHRISTIANO PIOQUE LE-
ctori, Salutem.

HOC libello autor turturis in morem gemitibus deditæ, pijsimas gemendi atque ad Deum & caelestia suspirandi formulas tradit, introducens animam primo proprii corporis molestias & impedimenta plangentem, deinde mundi quoque peccata & calamitates lugentem, post sensim ab infimis ad superiora scandentem, & ex omnibus ad Deum asperandi materiam capientem. Libellus ipse brevis certè est, sed breuitatem suam multiplici vtilitate compensat. Vtinam discamus, omnes turturis imitari gemitus (Namque & libellus iste titulum habet, Gemitus turturis) & tum labentis seculi vanitatem, tum innumerabilium calamitatum, miseriarum, periculorum, angustiarum, tentationum, quibus vndique cingimur, molestias & discrimina haud oscitanter perpendere, atque ex ipsa hac consideratione primo quidem despiciere quicquid potest blandiri in hac vita tot ærumnis obnoxia: deinde perpetim eo suspirare ac animi votis & conatibus proficisci, ubi sunt certa, vera & aeterna gaudia. Hoc efficere in lectoris animo nititur totus hic libellus. Frigido lectori, & qui mundi huius deliram insanamque lætitiã sectetur, insipidus fortassis erit, sed Deum iam vel utcumque amanti poterit esse gratissimus: Cur enim sumus id quod sumus, nisi ut assidue eo tēdamus, eo suspiremus, unde primam nostræ essentiaë originem hausimus: hoc est, ad Deum verum omnium fontem & principium, cui qui non suspirat, miser est & infelix, per inania fallacis mundi oblectamenta diffluens, & totus effusus in hæc visibilia, quæ velut umbra prætereunt, nec diu possint vnò in loco subsistere: pertinetque haud dubio ad eorum numerum, de quibus Propheta terribiliter ait: *Qui elongant se à re Domini peribunt, perdidisti omnes qui fornicantur abs te.* Et tamen id genus hominibus plenus est mundus qui tantum præsentibus capiuntur, & quicquid potest arridere in hoc seculo, avidissime amplectuntur, atque interim inter ipsa quibus inhiant oblectamenta, simul cum tempore præterfluunt, atque ubi non putant, mortis laqueis præfocantur, nihil aliud secum reportantes ex momentaneis huius vitæ miseræ & fallaciôsæ vanitatibus, quam conscientiam

peccatis onustam, quibus deinceps æternum cruciantur apud inferos, Sicut enim iusti & pijs temporales miseriæ & cruciamenta æquanimiter perpeffa vertuntur in ineffabilem ac sempiternam voluptatem, ita impijs & iniquis mundi gaudia in inexplicabiles ac æternos mutantur cruciatus. Itaque, quod libellus hic tradit, suspiremus pie lector ad cœlestia, præsentia floccipendamus. Non deerit conatibus nostris is, qui nos vt conemur inuitat, Dominus noster Iesus Christus, cui nos tuis vt precibus commendes oramus, vale.

IN SOLILOQVIUM ANIMAE AMANTIS
suauiterq; ad vitam verè beatam aspirantis ac æstuantis,
Præfatiuncula.

Psa. 44
Cant. 4

Psa. 44

DESU suauissime, sola, vera, & vniuersa suauitas, ô sol desiderabilis super aurum & lapidem pretiosum multum, quia tu solus es speciosus forma prælijs hominû, tu verè filius hominis, ô dulcor super mei & fauum, quia fauus distillans sunt labia tua, mel & lac sub lingua tua. in tuis enim labijs gratia est diffusa, ô secretissime & presensissime, quia omnibus presens, sed paucis admodum vixit a amicis manifestus es. Benignissime omnium, iam nunc adesto, meoq; (qui in se miseri sunt) in te misericorditer mirabiliterq; conuertere digneris affectus, vt Spiritu sancto vehementer & dulciter aspiratus, ipse igne illummet pariter & inardescam, & anime sponsa tua, qua corporis fastidit angustias, terrena inquinamenta horrescit, sancta ciuitatis tua & domus super cœlestis habitationem concupiscat, tibi verò & dulci sponso suo coniungi desideret, cordeq; sentire & verbis competentibus explicare valeant affectus, vt animarum nondum ardentium meditationes in concupiscentiam tui valeant excitari: iam verò ardentes in maiorem & dulciorem inflammentur ardorem, vt gressus tuos per omnium virtutum itinera comitantes, post eanentes cursent, immò quasi quibusdam alis assumptis volitent, & dulcibus quæreis velut columba & turres tue, tibi incessanter insistant, non recipientes medelam consolationis humanae, donec per te solum sponsum earum dulcissimum, anima ipsarum eripiatur à morte, oculi succentur à lachrymis, pedes ab omni laqueo eruantur, & placeant tibi Deo viuo & vero in regione viuorum: vbite non iam per speculum & in enigmate, sed facie ad faciem contemplantur, Deum & regem, sponsum & amicum suum, & diu cupitis tuis amplexibus fatientur. Iam verò anima suspirantis & à corpore liberari desiderantis ob amorem sponsi, verba ponamus.

Psa. 114
1. Col. 3

SOLL